

мислихъ! Яденето е наше...
Слушайте, какво ще правимъ!

Идете вдѣсно на масата.
Хванете въ зѣби края на
покривката и теглете, колко-
то можете. Азъ ще ида влѣ-
во на масата. Ще хвана въ
зѣби покривката на масата
и ще чакамъ.

До като издърпате покрив-
ката, азъ ще бѣда горѣ при
яденето. Тогава всичко ще
раздѣлимъ братски, ризби-
рате ли?

— Изгладнелитѣ кученца не
чакали да ги учатъ повече
на умъ. Заловили се на ра-
бота. Слѣдъ малко покривка-
та се търкаляла по пода. Ед-
ното кученце стояло при я-
денето, а другитѣ двѣ чака-
ли долу клѣкнали и нетър-
пеливо джавкали дано под-
сѣтятъ другарчето си за о-
бѣщаното.

Напраздно чакали двѣтѣ
кученца. Тѣхното другарче се залисало въ топло-
то ядене и не поглеждало даже къмъ своитѣ
другари. То забравило обѣщанието си.

Какво мислите, че се случило послѣ на лѣж-
ливото кученце?